

PropadlÝk



V parku – 3 pohledy

*Můj krásný odpolední spánek je narušen otravným zvukem, oznamující novou příchozí zprávu. Byl to můj kamarád Dan, kterému jsem slíbil, že se s ním v pátek sejdu na nádraží a společně vyrazíme na náš dlouho očekávaný koncert. Se sluchátky v uších si zkracuji cestu parkem, když v tu chvíli vidím hádku mezi psem a kočkou. Postarší majitelka přiběhne ke své milované kočce a pejska vši silou nakopne. Pes dopadne na trávník opodál, ale nevzdává se a zahryzne se stařence do nohy. Majitel psa ho brání a já se přidávám na jeho stranu. Prudkou hádku ukončí policie, zraněná majitelka je ošetřena a všichni svědci včetně mě se projedeme policejním vozem na stanici, aby nás vyslechli. S překvapením zjišťuji, že jeden ze svědků je Dan a oba se shodujeme na tom, že na koncert můžeme rovnou zapomenout.

*Začal jsem jásat nadšením, když jsem zjistil, že má Pavel volno a nemusí do práce. Poslední dobou je pořád někde venku s přítelkyní, je v práci, nebo cvičí v posilovně. Pavel si vzal batoh a vyrazili jsme do našeho oblíbeného parku. S nadšením jsem chytal míček, když se v tu chvíli zakutálel k baculaté, namyšlené kočce. Odmítla mi ho vrátit, a tak jsem na ni hlasitě zaštěkal, jenže v tu chvíli přišla její panička a kopla mě směrem k blízkému trávníku. Pavel toto divadýlko uviděl a hned mi přispěchal na pomoc. Emoce ve mně jen vřely, a tak jsem se našťavaně rozběhl k té staré babce a zakousl jsem se do její nohy, což byla velká chyba. Po celý den jsem necítil nic jiného než ohavný smrad z jejích chodidel.

* Jednoho slunečného odpoledne jsem se rozhodla vzít svou kočku Tlapku na procházku. Měly jsme namířeno do potravin, když se v tu chvíli Tlapka rozběhla směrem k parku. Rozhodla jsem se jí dát chvíli volna a posadila jsem se na volnou lavičku poblíž. Vyndala jsem si ranní noviny z kabelky, avšak má pozornost se přesunula k ošklivému psovi. Štěkal a zuřivě vrčel na mojí nebohou Tlapku, a tak jsem mu hlasitě přikázala odejít. Ten čokl popošel na trávník, a v tu ránu se ke mně rozběhl a srazil mě k zemi a svými zkaženými zuby se zakousl do mého levého lýtko. Poté přiběhl jeho majitel a začal mě obviňovat z napadení psa. A aby toho nebylo málo, přidal se také nějaký nevychovaný puberták. Vše našťestí vyřešili kolemjdoucí policisté, ošetřili mě a odvedli si svědky na stanici. Já jsem jim to vše vylíčila podle skutečnosti a rozhodnu se podat žalobu.

Kolem nás se sešlo okolo 10 lidí a všichni se hádali. Do hádky se připojili i David, Pavlův mladší bratr a jeho kámoš Dan, ale při takovém zmatku asi o sobě neměli ponětí. Hádku ukončili takoví páni oblečení v uniformách s pistolí, jako to je ve filmech. Měl bych si asi najít místo pobytu, než propustí Pavla nebo Davida, protože je ti muži zavřeli do svých aut a odjeli. Naštěstí se oba vrátili, i když to trvalo celou věčnost. Radostí jsem štěkal a nemohl jsem se dočkat, až se konečně zachumlám do svého měkoučkého pelíšku.

- Jan Knížek, 2.K

Slavnostní odhalení památníku lípy svobody

Přes 50 let uplynulo od doby, kdy studenti naší školy vysadili drobnou lípu na protest proti okupační armádě. Stačilo k tomu málo – odhodlání žáků a podpora učitelského sboru. Přestože cedulka s nápisem vyzrazující *kdo a proč strom vysadil* byla později odstraněna, lípa zapustila své kořeny hluboko, přežila režim a na podzim roku 2018 tak mohla být slavnostně odhalena veřejnosti spolu s novým památníkem – Lípa svobody 68. Byl rovněž zasazen nový stromek - Lípa 2018.

- slovo redakce



Odhalení se zúčastnili nejen současní žáci a učitelé VOŠ a SPŠE Plzeň, ale také bývalí zaměstnanci a absolventi včetně Ing. Pavla Jůzy, který kdysi lípu vlastnoručně vysadil. Slavností akci uváděla ředitelka školy Ing. Naděžda Maulová, MBA. Proslov přednesli vážení hosté z řad bývalých žáků a pedagogů (např. Ing. Jan Kotnauer, ve své době třídní Pavla Jůzy). Na slavnostním odhalení se podíleli i naše redaktorky ze třídy 3.K ☺ Vše bylo moc krásně připravené a věřím, že si to všichni užili.

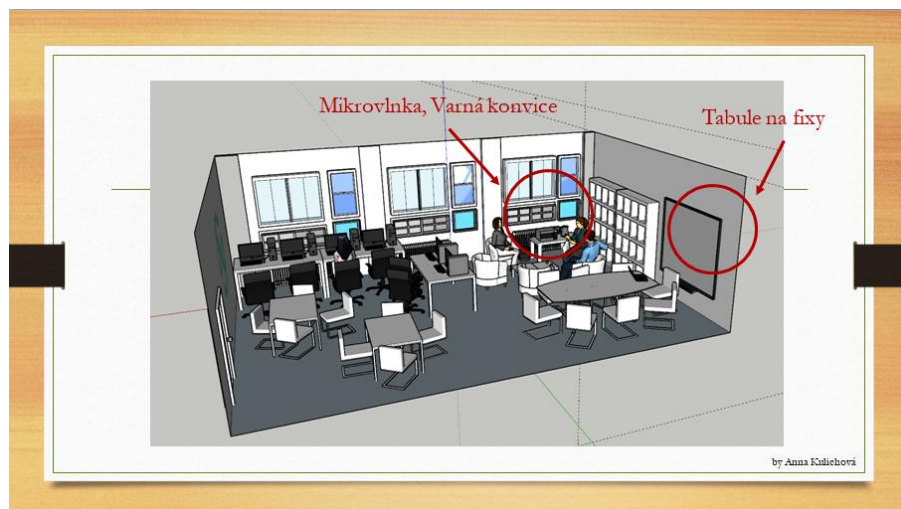
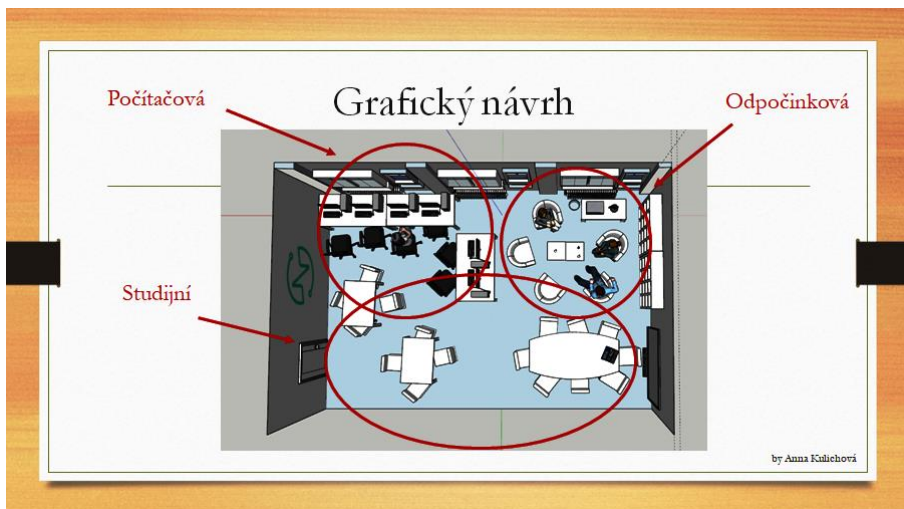
— Vojtěch Kotrč, 3K.

VOŠáci sobě aneb Studovna VOŠ v novém kabátě

Pobyt ve škole není jen o klasických vyučovacích hodinách a přítomnosti v nich. Začíná už ráno, podle toho jak komu přijedou dopravní spoje a co je nutno ještě před začátkem vyučování „doladit“. Ne vždy je volná učebna, kam se dá jít. Během dne tu jsou i volné hodiny, přestávka na oběd, soustředění se před zkouškou nebo před nějakým testem či zápočtovou prací, potřeba stáhnout si informace a materiály z internetu. Nebo "pouze" jen nutnost malé relaxace a popovídání si s kamarády...

A právě proto proběhlo už minulý školní rok dotazníkové šetření o studovně VOŠ, které mělo přinést návrhy na její vylepšení. Vyplynulo z něj, že většina studentů VOŠ využívá studovnu poměrně často (74% dotazovaných alespoň jednou týdně). Shoda byla i na přání mít v ní lepší nábytek (třeba i se sedacími vaky), kvalitnější počítače, příjemnou výzdobu a také jednoznačná preference mít pracovní zónu s místy u PC i bez (hlavně s více zásuvkami pro dobíjení notebooků, tabletů a mobilů) a také relaxační zónu. K pobavení byly návrhy typu výčep s pivem, krupier či vodní dýmky.

V zimním semestru nynějšího školního roku se návrhy dále prakticky rozpracovávaly, mj. v předmětu Praktický marketing ve třídě 3MA. A závěrečné prezentace skupinových projektů vytvořené studenty této třídy byly na programu v pátek 14. prosince 2018 - za účasti ZŘ pro VOŠ Mgr. Pavly Procházkové. Všichni od ní dostali za svou práci hezké a praktické dárečky. Mezi nejzdařilejší určitě patřil návrh skupiny Anna Kulichová, Ondřej Janda, Ondřej Hrdlička, Daniel Gebert, z něhož můžete vidět i malé ukázky.



Tak se lze jen těšit, že praktická realizace na vylepšení této studovny (která by mohla zahrnovat počítačovou, studijní a odpočinkovou část) bude pro naše studenty nejen příjemným zázemím. Vždyť zrekonstruovaná studovna VOŠ může nabídnout ještě více - její neformální prostředí by se dalo využít třeba pro zájmové přednášky v odpoledních hodinách. A podle informace od Mgr. Pavly Procházkové škola zařadí rekonstrukci studovny VOŠ podle studentských návrhů do plánu investic.

- Ing. Petr Toufar

Rozhovor s Martinem Rotou



Martin Rota je bývalý student naší školy, kterého většina z nás zná jakou youtubera. Za Martinem jsem se vydala do Prahy, abych s ním udělala rozhovor.

1) Je něco, na co rád vzpomínáš na naší škole?

„Střední škola, ta má takovou super schopnost, že se člověku velice rychle vykouří z hlavy, protože to, co hlavně asi zanechá, jsou spíš nějaké zkušenosti a věci, co se naučil a ne tolik nějaký akční věci, které se staly. Jako určitě mám nějaký krásný a úžasný vzpomínky, ale tak nějak většina z těch věcí, co se (prostě) stala, docela zapadla. Takže, vzpomínám si na to, že všechno tak nějak fungovalo a že jsem hrál hodně her, což bylo zábavný. Já si spíš vzpomínám na intr. Intr, to je taková kapitola sama o sobě, bych řekl.“

2) Čemu se momentálně věnuješ? Máš nějaké plány do budoucna ohledně natáčení na youtube, cestování nebo ohledně osobního života?

„Já se teď věnuji víceméně tomu samému, čemu jsem se vždycky věnoval. V tuhle chvíli dělám pro kanál *Naprosto Retardovaný* hlavně takové řekněme „denní zpravodajství“, to, co se stalo, co mě zajímá nejvíc. A z toho mám i docela radost, že na to lidi koukají a zajímá je to, ale je docela náročný každý den číst všechno a zjišťovat si, jestli to všechno je pravda. Ale má to svoje kouzlo. Samozřejmě plánuju teďka vylézt na Aconcagua, takže doufám, že to vyjde, protože minulej rok to nevyšlo.“

3) Spoustu lidí vlastně neví, proč máš berle a proč jsi přišel o nohu. Jsou nějaké věci, ve kterých tě to omezuje tím způsobem, že bys to chtěl, ale nemohl to udělat?

„Tohle je taková klasická otázka. No, když mi bylo asi 2,5 roku, tak se mi na zádech objevil tukový nádor. Oni mi provedli operaci v nemocnici a poškodili mi přitom míchu, což způsobilo, že nemůžu ovládat některé svaly. Takže já můžu ovládat docela dost svalů na to, abych prostě dokázal chodit o berlích, ale ne dost na to, abych měl tu přesnost pro chůzi jako takovou. Takže, to je můj největší problém. Samozřejmě s tím, když člověk nepoužívá nějaký svaly na nohou, tak to znamená, že tam je nižší průtok krve. A nižší průtok krve hodně komplikuje hojení, takže to je víceméně důvod mojí amputace, protože ve chvíli, kdy tak nějak člověk nakumuluje množství ran, tak se může stát jednoduše, že nějaká rána je chronická, a potom začne být větší problém, než tu končetinu nemít, takže to je přesně ten důvod, proč jsem přišel o nohu při amputaci.“

4) Víš, že jsi absolvoval Spartan Race. Jaké to pro tebe bylo? Měl jsi v některých chvílích pocit, že to vzdáš?

„Spartan Race, to už je nějaká doba... Ale víceméně Spartan Race není nějaký těžký, abych se přiznal, nebo nemám pocit, že to bylo nějaký extrémně těžký. Ono je to prostě to, čemu já říkám „voprůz“. Ono to ve skutečnosti má docela dost společného se střední školou, prostě člověk začne, říká si hm... to nevím, jestli zvládnou, potom zjistí, že vlastně během toho docela zvládá a pak už je to jenom o tom vydržet dost dlouho na to, aby se dostal do konce. Takže můj pocit je, že možná jsem mohl být lépe připravenější, stejně jako na střední škole jsem mohl dávat mnohem větší pozor, ale není to něco, co by člověk nezvládl, když se prostě odhodlá.“

- Veronika Hauerová, 3K



Zájezd do Berlína



Sachsenhausen, který se nachází přibližně 25 kilometrů od Berlína, a vyrazili jsme zpátky do České republiky.

Za Janu: *Berlín je velice zajímavé město plné spousty památek, ale i moderních staveb. Čekala bych tam však mnohem více turistů a větší firmol. Zájezd celkově byl velmi pěkný a klidně bych jela znovu, ale zase na jiná místa.*

Tereza: *Zájezd se mi líbil, naše ubytování bylo velice příjemné. Ráda bych se tam zas vrátila, chtěla bych vidět i jiná místa než jsme navštívili*

- Jana Rousová (2.K) ve spolupráci v Terezou Červenou (2.M)

Úvaha na téma: Darování krve

Proč nedaruje krev mnohem víc lidí? Jak je možné, že krve není dostatek?

Podle mého názoru mají tyto otázky snadnou odpověď. Lidé mají strach z toho zkusit něco nového, nebo ještě snazší - nemají důvod, proč krev darovat. Většina lidí si uvědomí cenu krve, až když už je pozdě. Je to jedna z věcí, která nám připadá samozřejmá až do doby, kdy ji potřebujeme buď my samotní, nebo někdo, kdo je pro nás důležitý. **Proč je ale tomu tak?**

Je několik typů krve. Některá je považována za vzácnou, jiná ne, avšak ani jeden z názorů není správný. Každá kapka krve je důležitá a může zachránit lidský život a je nutné, aby si to každý uvědomil. Podle mého názoru žádný člověk, který chodí darovat krev pravidelně, to nedělá za účelem zisku v podobě úlevy na daních, ale kvůli dobrému pocitu, který ze sebe potom má. A přesně tak to má být. To, že samotné darování není ničím nebezpečné a ještě za něj dostaneme výhody, je pouze další z bonusů. Je smutné, že velká část lidí, která se rozhodne darovat například plazmu, to dělá pouze za vidinou výdělku několika set korun.

Nemyslím si, že by to bylo správné, ale kdyby byla stanovena stejná odměna i při darování krve, tak by bylo dárců mnohonásobně více. Bohužel v dnešní době stále existuje obrovský rozdíl mezi snahou pouze pomoci a pomoci kvůli odměně, která se nabízí.

- Filip Krejčí, 4G

Tato publikace je spolufinancována Evropskými sociálními a investičními fondy, státním rozpočtem ČR a rozpočtem Plzeňského kraje.
Registrační číslo projektu: CZ.02.3.68/0.0/0.0/16_034/0008356



EVROPSKÁ UNIE
Evropské strukturální a investiční fondy
Operační program Výzkum, vývoj a vzdělávání

